

Clive Staples Lewis
Letopisy Narnie : Poslední bitva

Clive Staples Lewis, anglický spisovatel, žil v letech 1898 – 1963. Hájl a šířil křesťanskou víru, zajímal se o teologii. Na Oxfordu vyučoval filosofii, angličtinu a literaturu. Jeho velkým přítelem byl J.R.R. Tolkien. Napsal především sedmi dílný cyklus Letopisy Narnie. Mezi další publikace lze zařadit úvahy s názvem K jádru křesťanství, Velký rozvod, Poutníkův návrat, Návštěvníci z mlčící planety.

V pořadí poslední díl sedmidílné série. Příběh začíná v lese, u jednoho velice vychytralého opičáka jménem Podšívka, který si podmanil svého souseda – hloupého oslíka Zmatíka. Byl tak hloupý, že ho vždy opičák přemluvil. Jednoho dne u vodopádu uviděl opičák plavat ve vodě kus lví kůže a napadl ho šílený plán. Přemluvil osla, aby si kůži nasadil a vydával se za Aslana, kouzelného lva, který stvořil Narnii. A tak to jednou v noci zkusili a narnijská mluvící zvířata se nachytala. Osla měla za lva. Opičák toho začal využívat. Zavřel osla do stáje a sám vydával příkazy, kterými se chtěl obohatit. Poslal pro kalornijské vojáky, kteří zde měli těžit dřevo. To se dozvěděl narnijský král Tirian a se svým jednorožcem se vydal zjistit, co se děje. Když uviděl, jak je zapřažen mluvící kůň, tak se rozběhl proti Kalorňanům a zabil je. Po svém činu byl přiveden před opičáka, který ho nechal uvázat ke stromu. Když už byl zoufalý, tak zvolal jméno Aslanovo, a ten ho jako ducha na chvíli přenesl do našeho světa. Když se vzbudil, tak před sebou uviděl dvě děti, a to Julii a Eustáce (známé postavy z knihy Stříbrná židle). Po vysvětlení jak se sem dostali, se vydali na cestu k věži, kde přespali a oblékli se do kalornijských uniforem. Odtud druhý den šli zpět ke stáji, kde osvobodili zajatého jednorožce a Julie s sebou vzala i zvíře ze stáje – oslíka. Poté, co oslík vše prozradil, neboť nevěděl co s ním opičák zamýšlí udělat všeho litoval. Na cestě zpět k obranné věži potkali skupinu skřítků doprovázené vojáky. Vojáky pobili a snažili se skřítkům vysvětlit situaci. Ti jim nechtěli uvěřit a mysleli si, že je každý chce obalamutit a šli si svou cestou. Zůstal s nimi jen jediný skřítek. Vybavili se zbraněmi a šli ke stáji s tím, že vše řeknou a dostanou tak opičáka do úzkých. Cestou zjistí, že hrad Pair Caravel je obsazen kalornijskými vojáky. Dostanou se ke stáji a zde jsou obklíčeni vojáky. Ti je po neúspěšném a nerovném boji zaženou a hodí do stáje. Když se ale kolem sebe rozhlídnou, tak zjistí, že jsou v jiném světě. Setkají se zde Petrem, Edmundem a Lucií. Zaženou strašlivého boha Taše, kterého přivolali Kalorňané. Najednou se objeví na kopci, kde uvidí Aslana. Ten jim vysvětlí, že Narnie je zkažená a musí být zničena. V tu chvíli začínají padat hvězdy a nastává tma. Všechna zvířata se sbíhají ke dveřím. Ta dobrá jimi projdou a ta špatná přijdou o hlas a vracejí se zpět. Dveře se zavírají a děti sledují, jak se země potápí. Poté se dveře otevrou a je před nimi krásná příroda. Je trochu něčemu podobná – Narnii, ale o moc krásnější. A

tak začínají šplhat po skalách, až na vrchol hor. Zde uvidí zahradu stejnou jako byla v knize Čarodějův synovec. Dveře se otevrou a z nich vycházejí všechny známé postavy. Děti zjišťují, že toto je opravdová Narnie, bez zla. Na vrcholu jiné hory uvidí svět, který připomíná Londýn.

Ukázka z díla :

V příštím okamžiku však měl zase jiný námět k přemýšlení, neboť z brány vyšel kůň tak majestátní a vznešený, že by se v jeho přítomnosti snadno mohl cítit nesvůj dokonce i jednorožec - veliký okřídlený kůň. Chvilíčku se na pana Divíše a paní Gabrielu zahleděl a pak zařehotal: „Podívejme, kamarádi!“ a oni oba zvolali: „Křídlní! Náš Křídlníček!“ A skočili mu okolo krku. Ted' však už je myšák znovu pobízel, aby vešli. Prošli tedy všichni zlatou bránou a vstoupili do líbezné vůně, která k nim zevnitř vanula, a do chladivé směsi světél a stínů pod korunami stromů. Kráčeli po měkkém trávníku, posetém bílými kvítky. Ihned je zarazilo, že za zdí je zahrada jakoby mnohem větší, než se zvenku zdálo. Nikdo však neměl čas nad tím příliš uvažovat, neboť se k nim ze všech stran blížily všelijaké bytosti, které je přišly přivítat. A byl tu snad každý, o kom jste kdy slyšeli (pokud znáte dějiny těch zemí). Byla tu sova Blyštilka a kývoun Šklíblatík, král Kilián, kdysi vysvobozený z podzemní říše, jeho maminka, dcera hvězdy, a jeho slavný otec, sám král Kaspian. A hned s ním potom pan Drinian a pan Bern, skřítek Trumpinkin a ten báječný chlapík jezevec Čuchomech, kentaur Horský víchr a řada jiných hrdinů Boje za osvobození. A z jiné strany pak přišel Kór, král Arkénie, se svým otcem králem Lunou, svou paní, královnou Aravis, svým bratrem, udatným princem Korinem, zvaným Ocelová pěst, a s koněm Brím a klisničkou Winkou. A pak – to byl pro Tiriana div divoucí – se objevily postavy z ještě dávnější minulosti: hodný pan Bobr s paní Bobrovou a faun Tumnus. A přichází se s nimi zdravili, objímali je, tiskli si s nimi ruce a znovu si připomínali všelijaké legrační historky (nemáte ponětí, jak báječně zní taková legrace, když si ji člověk připomene dejme tomu po pěti nebo šesti stech letech), a pak se všichni společně vydali ke středu zahrady, kde seděl na větvi Fénix a shlížel na ně dolů. U paty toho stromu stály dva trůny a na nich seděli král a královna - tak krásní a vznešení, že se jim všichni hluboce uklonili. A plným právem, neboť tito dva byli král František a královna Helena, rodiče a prarodiče všech nejstarších králů Narnie a Arkénie. A Tirian se cítil, asi jako byste se cítili vy, kdybyste se octli před Adamem a Evou v celé jejich slávě. Asi o půl hodiny později - mohlo to však také být půl století, neboť tam čas neběží tak jako tady u nás - stála Lucinka se svým nejlepším kamarádem, s tím prvním, s kým se v Narnii spřátelila, faunem Tumnusem, a dívala se přes zeď zahrady dolů, kde se rozprostírala celá Narnie. Když se však člověk podíval dolů, zjistil, že ten kopec je vlastně daleko vyšší, než si původně myslel - spadal hloub a hloub, jedna třpytivá skála za druhou, stovky a tisíce metrů, až stromy dole nebyly větší než zrnka zelené soli. Pak se zase otočila, opřela se o zeď zády a podívala se do zahrady. „Ano,“ řekla posléze přemýšlivě. „Už vím. Tahle zahrada je jako ta stáj. Uvnitř je daleko větší než všechno kolem.“ „Ovšem, dcero Evina,“ potvrdil faun. „Čím dál a výš se dostaneš, tím je všechno větší. Každá věc je uvnitř větší než všechno kolem.“

Literatura a zdroje : kniha Letopisy Narnie : Poslední bitva

<http://www.inarnia.net/autor.htm>